

C. L. TAYLOR

PSYCHOTHILLER

STRACH

STRACH

PSYCHOTHRIILLER

C. L. TAYLOR

2018

Copyright © C. L. Taylor 2018
Translation © 2018 by Zuzana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE FEAR
vydaného nakladatelstvím HarperCollins, Londýn 2018,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2018

ISBN: 978-80-7498-303-0

*Pro mého kamaráda Scotta Jamese,
který necouvne před žádnou výzvou*

1. kapitola

Lou

Sobota 24. března 2007

Nenávidím překvapení. Nenávidím je tak moc, že když mi Ben v pondělí zavolal do práce a řekl mi, ať si víkend nechám volný, protože mě chce něčím překvapit, měla jsem sto chutí praštit mu telefonem. Ale předstírala jsem nadšení.

„Není ti nic?“ ptá se mě teď. „Nedělá se ti při jízdě špatně, že ne?“

Jestli jsem pobledlá, tak to vůbec nesouvisí s tím, že se v jeho otlučeném Volkswagenu Golf řítíme po silnici A2.

„Ne, jsem v pohodě,“ odpovím. „Ale byla bych ráda, kdybys mi prozradil, kam jedeme.“

Ben si přiloží prst k ústům a pak se usměje. „Už to brzo zjistíš.“

Původně měl být jen známost na jednu noc. Čekala jsem, že sotva naše upocená těla zchladnou, odporoučí se z mé postele i z mého života. Ale nestalo se. Zůstal u mě až do rána a pak trval na tom, že mě vezme na snídani. Svolila jsem, zčásti prostě proto, že mi to připadalo míň trapné než odmítnout. A hlavně proto, že jsem byla vyhládlá a doma jsem nic k jídlu neměla.

Zůstali jsme v kavárně přes dvě hodiny. Dozvěděla jsem se o Benovi, že pracuje jako grafik na volné noze, nikdy nebyl na žádném koncertě a jeho táta je strašný hypochondr. O sobě jsem mu prozradila, že jsem jedináček, dělám projektovou manažerku ve společnosti zabývající se e-learningem a táta mi nedávno umřel. Okamžitě se natáhl přes stůl, stiskl mi ruku a řekl mi, že je mu to moc líto. Když se zeptal, jestli jsme si s tátou byli hodně blízcí, změnila jsem téma.

Dřív nebo později se do tátova domu v zelené zvlněné krajině Worcestershiru, kde jsem prožila dětství, budu muset vrátit, abych ho uklidila, dala do pořádku a nabídla k prodeji, ale mám dobrý důvod, proč se tomu místu už osmnáct let vyhýbám.

„Za chvilíčku se všechno dozvíš,“ ujišťuje mě Ben, když míjíme ukazatel na Dover, Eurotunel, Canterbury a Chatham. „Už aspoň tušíš, kam máme namířeno?“

Svírá se mi žaludek, ale snažím se udržet bezstarostný tón. „V Canterbury je pěkná katedrála. Doufám, že se tam se mnou nehodláš oženit. Nesbalila jsem si svatební šaty.“

Kdyby mě Ben znal dobře, postřehl by, že mám hlas o půl oktávy vyšší než normálně a že se usmívám dost křečovitě. Zeptal by se mě, co se děje, místo aby zavtipkoval o bleskových svatbách v Las Vegas. Ale chodíme spolu teprve měsíc. Neví o mně skoro nic.

Ve snaze ovládnout úzkost si chvíli zpívám s cédéčkem Arctic Monkeys, které Benovi v autě hraje, a pak začnu plácát páte přes deváté. Probíráme seriál, který jsme poslední týden hlтали na DVD, nejnovější skandál ve světě celebrit, který propírají noviny, i to, odkud jsme se dívali na zatmění Měsíce, a kilometry ubíhají. Víím, že se nemám čeho bát. Je mi dvaatřicet, ne čtrnáct, a Ben po mně nechtěl, ať si sbalím cestovní pas. Ale stejně jako bych měla v žaludku kámen.

„Už tam budeme?“ vyzvídám, zatímco Ben pije z láhve vody. Rozchechtá se, až poprská volant. „Copak je ti pět?“

STRACH

„Ne, ale jsem netrpělivá.“

„Měl jsem ti zavázat oči. Anebo,“ zlehka mě dlobune, „ti dát roubík.“

Celá se napnu, ale donutím se k smíchu. „Nejsi doufám na sado maso a podobný úchylárny?“

„Kdo tvrdí, že jsou to úchylárny?“

Zase se rozesmějeme. Smějeme se spolu hodně, už od první chvíle, kdy jsme se potkali v jedné hospodě v Soho. Byla jsem na párty a vylila jsem si na tričko skoro plnou sklenici červeného vína. Když jsem se hrnula na dámskou toaletu, Ben zrovna vycházel z pánské. Všiml si, že jsem v chvatu vytrousila peněženku, a počkal přede dveřmi, aby mi ji vrátil. Slušelo mu to, choval se mile a já byla opilá, takže když se mě zeptal, jestli mi může koupit pití, souhlasila jsem.

Od našeho prvního setkání uběhl už měsíc. Za další dva se rozejdeme. Anebo dřív. Je mi dvaatřicet a ještě mi žádný vztah nevydržel déle než tři měsíce. Dřív nebo později to podělám. Jako obvykle.

Odbočíme ze silnice M2 u ukazatele na Canterbury, Dover, Margate a Ramsgate. Nezdá se mi, že by se mnou chtěl strávit víkend u moře v Margate, i když by to mohla být zábava. Takže určitě jedeme do Canterbury, kam jinam. Možná jsem si přece jen měla sbalit bílé šaty.

„Prozrad' mi, kam jedeme,“ naléhám.

Ben se usměje, ale mlčí. Usmívá se, ještě když sjíždíme z kruhového objezdu a najíždíme zpátky na A2.

„Nešvindluj,“ pokará mě, když sáhnu po telefonu. „Jestli se koukneš na Google mapy, zkazíš mi překvápko.“

Přesně to jsem měla v úmyslu.

Když neuhneme odbočkou ke Canterbury a vzápětí mineme ukazatel *Dover 27km*, pevně sevru rukou okraj sedadla. Jediný důvod k cestě do Doveru je chytit trajekt do Calais. Ale Ben mi přece neřekl, ať si vezmu pas. Možná objevil nějaké idylické

místo poblíž, třeba nějakou malebnou rybářskou vesnicí, odkud není na trajekty a lodě vidět.

„Už tam skoro jsme,“ oznámí mi, když projíždíme Doverem a mezi budovami se vyloupne šedivý pruh moře. „Bude se ti to děsně líbit, věř mi.“

Věř mi. Musíš mi věřit, Lou. Budeš se mnou v bezpečí, slibuju. Miluju tě. To přece víš, ne?

„Bene...“

Už jsme jen pár set metrů od terminálu trajektů, šedivě a hranatě se rýsuje proti moři. Uháníme po silnici, a když se přiblížíme k branám, Ben zpomalí.

„Bene, ale já –“

„Žádné strachy.“ Zařadí se do fronty vozů a zastaví. „Tvůj pas mám. Nezapínej mě, sebral jsem ti ho ze šuplíku ve stole, když jsi vařila večeři a –“

„Já nemůžu.“

„Cože?“

Vezmu za klikku, ale dveře se neotevřou.

Zkusím to znova. A zas. Zatáhnu. Pustím. Zatáhnu. Pustím. Ten černý kus umělé hmoty se hýbe, ale dveře se ne a ne otevřít. Zamkl mě tu.

Všechno bude v pohodě, Lou. Tohle jsme přece chtěli. Začít nový život. Jen ty a já. Začít pěkně od začátku na místě, kde nás nikdo nebude odsuzovat. Můžeme spolu být už napořád.

Co okno? Když ho otevřu, rozepnu si pás a vykloním se, třeba se mi povede otevřít dveře zvenčí. A dostat se z auta.

„Lou?“

Snažím se otáčet klikkou okna, jenže mám ruku celou zpcenou a prsty mi podkluzují.

„Udělal se ti špatně? Už si můžeš otevřít. Promiň, to centrální zamykání –“

Vyskočím z vozu, opře se do mě poryv studeného větru a rozvíří mi vlasy. Najednou je mi zase čtrnáct.

STRACH

Mike je moje životní láska a já jeho. Veze mě do Francie na romantický víkend. Ráno jsem si jako obvykle oblékla školní uniformu, ale místo abych autobusem dojela až ke škole, vystoupila jsem o stanici dřív na rohu Holy Lane. Mike tam na mě čekal v autě. Řekl mi, ať si do školní brašny sbalím toaletní potřeby, rezervní oblečení a cestovní pas. O zbytek se prý postará.

2. kapitola

Wendy

Neděle 8. dubna 2007

„Monty!“ Wendy Harrisonová odloží lopatku, opráší si ze zahradnických rukavic hlínu a napřímí se. „Monty, jdeme domů!“

Z keřů se hned vynoří strakatý špringršpaněl a rozeběhne se trávou k ní, až mu z tlamy vlaje růžový jazyk.

„No ahoj, Montíku,“ pohládí ho Wendy po hlavě. „Oba si zasloužíme nějakou dobrůtku, co říkáš?“

Když pes uslyší slovo dobrůtka, nastraží uši. Poslušně kluše za paničkou do řadového domku na okraji Malvernu a nespouští z ní pohled.

Wendy si ukousne kus sušenky s vanilkovým krémem, rozžvýká ho, spolkne a hned si strčí do úst zbytek. Když ho sní, napije se čaje a sáhne po další sušence. Původně si chtěla vzít jenom jednu. Dokonce si to zapsala do hubnouceho deníku – „sušenka s krémem, 60 kalorií“ –, jenže teď je najednou pryč půl balíčku.

Čert to vem, pomyslí si a přejede prstem přes touchpad laptopu. *Začnu až od zítřka.*

Poslední půlhodinu přecvakává sem a tam mezi třemi sociálními sítěmi – Facebookem, Twitterem a Instagramem. Sedí dneska u počítače už počtvrté, a to jsou teprve dvě odpoledne. Zkoušela přijít na jiné myšlenky – zahradničením, účetnictvím, kterému se na poloviční úvazek věnuje, a venčením Montyho –, ale stejně je duchem pořád na těch třech stránkách. Neobjevily se tam nějaké nové příspěvky? Text, fotka, cokoli? Žaludek se jí svírá úzkostí. Co když nějaký příspěvek zmizí, než si ho stačí přečíst? Co když jí unikne něco důležitého?

Ani si nepamatuje, co ji vlastně přimělo vyhledat si Lou Wandsworthovou v Googlu. Možná ji inspiroval hovor s kamarádkou Angelou o tom, že se na Facebooku dají najít někdejší spolužáci, možná novinový článek, anebo prostě měla jeden z těch dní, kdy se probudila s pocitem, že jí mozek halí černý mrak, a nic ji netěšilo, dokonce jí nezvedlo náladu, ani když jí Monty položil hlavu na koleno a pátravě na ni upřel hnědé oči.

Najít Lou jí netrvalo dlouho. Žádná jiná Louisa Wandsworthová na Facebooku nebyla. Potíž vězela v tom, že na její stránce viděla jenom jméno, profilový obrázek s komiksovou postavičkou a seznam přátel. Nic víc. Angela jí pomohla založit si vlastní facebookový profil, jenže pomocí toho nemohla Lou kontaktovat. A tak si založila ještě jeden, dala si jméno Saskia Kennedyová a nahrála si tam několik fotografií stažených z internetu, na kterých byla žena přibližně stejně stará jako Lou.

Když ťukala na tlačítko „přidat do přátel“, srdce se jí v hrudi chvělo. Ale nic se nestalo. Lou její žádost ignorovala. Plynuly dny, pak týdny. Wendy si zkusila do Googlu zadat *jak někoho přimět, aby na Facebooku přijal žádost o přátelství*.

Dozvěděla se, že působí podezřele, když nemáte moc přátel a žádné společné, a tak začala naslepo žádat o přátelství lidi z Londýna, kteří vypadali, že jsou zhruba v Louisině věku. S muži to bylo snadné – žena na její profilové fotografii byla atraktivní –, u žen trvalo delší dobu, než aspoň některé její žá-

dost přijaly. Když měla padesát přátel a zeď plnou memů, rádo-by vtipných fotek a krátkých příspěvků podobných těm, jaké nahrávali její „vrstevníci“, zkusila požádat o přátelství několik Louisiných přátel. K jejímu úžasu jich nejmíň šest žádost přijalo. A když zkusila napodruhé poslat žádost Louise, uspěla taky.

A získala přístup k Louisiným příspěvkům.

S vítězoslavným pocitem otevřela její fotoalba. Po měsících detektivní práce se konečně dobrala k tomu, co hledala. A neobjevila jen jednu Louisinu fotku; v albech jich byly desítky a desítky. Lou měla dlouhé hnědé vlasy a nosila je stažené do ohonu. Trochu si líčila oči, ale rtěnku nepoužívala. Byla hubená, ale ne zrovna atraktivně. Bunda na ní visela a sukně jí kolem nohou plandala. Navzdory mládí působila ztrhaně a měla propadlé tváře – připomínala maratónské běžce anebo lidi z fotek v časopisech o hubnutí, kteří během několika měsíců shodili třicet kilo.

Když si Wendy fotky prohlížela, v žaludku jako by jí těžklo závaží. Lou sice nebyla konvenční kráska, ale na všech snímcích byla obklopená lidmi. Některé fotky ji zachycovaly, jak si v potměných barech připíjí s mladými svěžími přáteli. Na jiných dováděla v moři během nějaké exotické dovolené a zpod šňůrkových bikin jí nevykukoval ani gram tuku. Lou, jak stojí na vrcholu hory v bundě s pevně utaženou kapucí a triumfálně se usmívá. Lou, jak pózuje ve společenských šatech, s jednou nohou ohnutou dozadu jako filmová hvězdička z padesátých let a líbá bruneta oblečeného jako Clark Gable. Podle všeho žila naplno, byla oblíbená, zcestovalá a spokojená. Měla všechno, čeho se Wendy nedostávalo.

Wendy se pak na Facebook týden nepřihlásila. Dokonce laptop ani neotevřela. I jen z pohledu na něj se jí dělalo nanic.

Ale pak v ní převládla zvědavost.

„Jenom se tam rychle mrknu,“ řekla Montymu, když usedala ke stolu v jídelně a rozevírala laptop. „A pak se na to vykašlu.“

To bylo před sedmi měsíci.

STRACH

„Jenom minutku, Monty,“ řekne teď, protože pes ji šťouchá do kolene. „A hned se půjdeme projít.“

Sáhne pro další sušenku a strčí si ji do pusy. Venku se sbírají bouřkové mraky. Jestli se nevydají na procházku hned, tak zmoknou. *Jenom naposled rychle zkontroluju, co je nového, slibuje si Wendy s prstem na touchpadu, a jdu si pro kabát.*

Při pohledu na obrazovku zalapá po dechu, až jí drobeček sušenky vletí do průdušnice a rozkašle ji. Lou zrovna napsala na Facebook nový příspěvek.

Dostala jsem tu práci v Malvernu a za měsíc se stěhuju. Londýne, bude se mi po tobě stýskat.

3. kapitola

Lou

Sobota 21. dubna 2007

Celý měsíc jsem se na tuhle chvíli pokoušela v duchu připravit, ale hromada vzpomínek, která mě zaplavila, sotva jsem ze silnice A4440 zahlédla vrcholky Malvern Hills vlnící se jako dračí hřbet, mi stejně vzala dech. Vybavilo se mi, jak si kupuju cukrátku v bílých papírových sáčcích, jak se směju holkám z internátní školy, které nosí hnědé batmanovské pláště, jak jdu s mámou a tátou k pramenu svaté Anny a mám pocit, jako bych se drápala na velehoru, jak poprvé vcházím do klubu bojových umění a žaludek se mi svírá nervozitou. V duchu vidím Mika, jak se na mě usmívá a na přivítanou mi podává ruku. Abych ten výjev vypudila z mysli, pokouším se soustředit na silnici. Minu Malvern a uháním po A4103 k Acton Green. Nikdy dřív jsem tady auto neřídila – řidičák jsem si udělala až v Londýně –, ale dobře si tuhle cestu pamatuju, protože mě tudy táta vozil na karate a zpátky. Když míjím jeho oblíbenou hospodu U psa a kachny, pípne mi na sedadle spolujezdce mobil. Hmátnu po něm s nadějí, že je to textovka od Bena, i když je mi jasné, že ne.

STRACH

Od toho příšerného odpoledne v Doveru před čtyřmi týdny jsem se s ním neviděla ani se mi neozval. Když jsem utekla, vydal se za mnou a po necelém kilometru mě na nábřeží dohnal.

„Louiso?“ Nechal auto na zákazu stání, doběhl ke mně, chytil mě za ruku a přiměl mě zastavit. „Co se děje? Co je ti?“

Zavrtěla jsem hlavou a proklínala se za to, co se chystám udělat.

„Co je ti?“ naléhal. „Co se stalo?“

Když jsem mu řekla, že už bychom se neměli vídat, ustaraný výraz v jeho tváři vystřídal zmatek. Ptal se proč. Chtěl vědět, co udělal špatně.

„Nic,“ ujistila jsem ho. „Vůbec nic.“

Pátral po odpovědi v mojí tváři. „Tak proč?“

Nemohla jsem mu to říct. Vždyť jsem strávila posledních osmnáct let předstíráním, že Mike Hughes neexistuje. A tak jsem jenom zamumlala cosi o tom, že na mě moc spěchá. Že nejsem na vážnější vztah připravená. Že chceme každý něco jiného.

Cestu vlakem zpátky do Londýna jsem probřečela, natácela jsem se k oknu, aby to člověk na sedadle vedle mě neviděl. Ben si nezasloužil, co jsem mu provedla. Ani muži, se kterými jsem chodila dřív, si nezasloužili, abych jim dala kopačky, lhala a utekla před nimi. Jestli se konečně nepostavím čelem k tomu, co se stalo, když mi bylo čtrnáct, zůstanu až do konce života o samotě.

Mrknu se na telefon. Textovka je od mojí nejlepší kamarádky Alice, ptá se mě, jestli jsem do tátova domu dorazila v pořádku. Hodím telefon zpátky na sedadlo, dám levý blinkr, a místo abych pokračovala do Acton Green, odbočím k Ledbury – kde bydlí Mike. Nikdy jsem u něj doma nebyla. Co bych tam taky dělala? Byl uznávaný člen místní komunity, trenér karate, který pořádá zábavné běhy a soutěže, aby získal peníze na dobročinnost. A navíc žil se svojí ženou Dee. Dařilo se mu udržovat náš

„poměr“ v tajnosti. První pusy jsme si dali v šatně za dódžó. Bylo mi čtrnáct a bylo to skoro rok poté, co jsem začala na karate chodit. Poprvé jsme šoustali v –

To slovo už nikdy nepoužívej.

Ze vzpomínek šlehne Mikův hlas.

Šoustání je sex bez citů, Louiso. To neprovozuju a rozhodně to spolu dělat nebudeme. Až spolu poprvé strávíme noc, bude to proto, že se milujeme, a dáme si to najevo tím, že –

Zapnu rádio a otočím ovladačem hlasitosti doprava. Z náhlé exploze hluku z reproduktorů mi div neprasknou bubínky, ale neztlumím ho. Písničku sice moc neznám, ale stejně se dám do zpěvu a křičím do melodie nesmyslný text, abych přehlušila Mikův hlas, který se dere z každé kratičké pauzy mezi notami a domáhá se pozornosti.

Mike mě sice k sobě domů nikdy nevzal, ale věděla jsem, kde bydlí. Věděla jsem o něm všechno, anebo přinejmenším tolik, kolik mohla zjistit čtrnáctiletá holka bez přístupu k internetu. Všechno jsem si zapisovala do deníku. Poslouchala jsem rozhovory rodičů s ostatními trenéry. Nenápadně jsem se na něj vyptávala starších žáků. A v těch vzácných chvílích, kdy jsme s Mikem osaměli, jsem mu visela na rtech a hltala každé jeho slovo. To se odehrávalo už předtím, než jsme se poprvé políbili. Dávno předtím.

Když zahýbám doprava do New Mills Way – jednu ulici od Mikova domu –, odhodlání mě opustí a vystřídá ho čirá hrůza. Co to provádím? Vždyť jsem si slíbila, že napřed věnuju pár týdnů úklidu tátova domu a rozkukám se v práci, a teprve pak Míka vystopuju. Před odjezdem jsem si ho progooglila, abych se ujistila, že si nezměnil jméno nebo někam nezmizel. Ne, bydlí pořád na stejné adrese na předměstí Malvernu jako před osmnácti lety a založil si vlastní dopravní firmu. Karate už ale neučí, díkybohu.

Zaparkuju, zhrouťím se na volant a v jediném roztržšeném výdechu mi z plic unikne veškerý vzduch. Nemám tušení, co

STRACH

mě čeká, až mu zaklepu na dveře. Třeba mi přijde otevřít jeho žena. Anebo dítě – pokud tedy nějaké má. Co v takovém případě řeknu? Ahoj, já jsem Louisa, ta holka, co ji tvůj táta zneužíval. Je táta doma?

Nechápu, proč svaluješ všechnu vinu na mě. Věděla jsi přece, do čeho jdeš.

Sklapni, poručím tomu hlasu. Bylo mi čtrnáct. Nevěděla jsem vůbec nic.

Jestli jsem provedl něco tak hrozného, proč jsi proti mně nesvědčila u soudu?

Protože jsem měla strach, co mi uděláš, jestli tě neodsoudí.

Lžeš, přiznej se. Nesvědčila jsi proti mně, protože jsi mě milovala.

Ne, tak to není.

To ty jsi řekla „miluju tě“ jako první. Tvrdila jsi, že si mě chceš vzít a mít se mnou děti. Víš, proč ti krachuje jeden vztah za druhým? Víš, proč jsi dala Benovi košem? Protože mě miluješ ještě teď.

„Ne.“ Praštím pěstmi do volantu a stisknu klakson, abych vypudila Mikův tichý šepot z hlavy. „To není pravda. Není a není.“

Když otvírám branku před Mikovým domem a vstupuju na cestičku za ní, štípe mě v podpaží pot. Jestli mi otevře jeho žena, nepoznám ji. Na internetu nejsou žádné její fotky a máma si dala záležet, abych se po soudním procesu nedívala na zprávy a nedostala se k novinám. A mobil ani počítač jsem v roce 1989 neměla.

Ale co když Dee Hughesová pozná mě? Do dódžó ani na soutěže nechodila, ale určitě se snažila zjistit, co jsem zač. Co když mě seřve, že jsem jí zkazila život? Když se dívám na svoje fotky z doby, kdy mi bylo čtrnáct, sotva se poznávám. Mívala jsem tehdy kulatý baculatý obličej a nosila tmavé vlasy ostrí-

hané na mikádo s ofinou. Teď je mám světlejší a delší, visí mi ve zplihlých pramenech kolem ostré brady a vystouplých líc-ních kostí, které jsem před osmnácti lety nemívala. A nezměnila jsem se jenom v obličeji. Oblé křivky, které jsem v pubertě nesnášela, jsou taky tytam. Když mám dobrý den, říkám si při pohledu do zrcadla, že jsem štíhlá. Ve špatný den si připadám vychrtlá a androgynní, jako by mě uplynulý čas připravil o veškerou ženskost.

Třikrát ťuknu na vstupní dveře. Představovala jsem si tuhle chvíli snad tisíckrát. Občas se Mike tváří šokovaně, že mě vidí. Občas se rozbrečí. Jednou jsem ho probodla, ještě než stačil promluvit. Soustředím se na lesklý červený lak na dveřích a zhluboka dýchám. Jestli Mike vykoukne zpoza závěsu, chci, aby mě viděl sebevědomě vzpřímenou, ne rozklepaný uzlíček nervů. A chci to mít za sebou, než mě zase zaplaví vzpomínky. Musím to udělat, dokud mám kuráž. Můžeme si popovídat na prahu nebo opodál v hospodě. Jestli mě pozve k sobě, odmítnu. I kdyby byl doma sám. Tím spíš, kdyby byl doma sám.

To je ona, vykřikne kdosi, když vycházím z francouzské policejní stanice. Tmou vyšlehnou blesky fotoaparátů. Vmáčknutá mezi čtyřmi policisty mířím k černému autu a nastupuju dovnitř. To je ta holka, co utekla s trenérem karate.

„Hej!“

Matně si uvědomuju hlas, mužský baryton, ale nevěnuju mu pozornost. Nevnímám skoro nic.

Musím zjistit, kde je Mike. Přivezli ho sem taky? Vyslychají ho za některými z těch béžových dveří?

„Hej! Vy tam u čísla padesát devět!“

Pomalu pootočím hlavu. Ve vedlejším domě se z okna v prvním patře vyklání chlap tak kolem pětapadesáti. Je do půl těla nahý a má ulízané vlasy, jako by zrovna vylezl ze sprchy. Snažím se vypudit z hlavy Mikovu tvář, přenést se duchem zpátky